

tartani. Arra aligha számíthatunk, hogy a magyar kisebbségek magukra hagyatva ezt a folyamatot meg bírják fordítani, hiszen materiális és szellemi erőik fokozatosan fogynak és az utánpótlás kilátásai a nyomasztó körülmények között mindig rosszabbak.

Változást itt csak az anyaország társadalmának felsorakozása révén várhatunk. Tudjuk : azok az erők, melyeket ez a csonka nemzet előteremthet, végesek, kiapadóban levők. De mégis : mozgósítanunk kell minden megmozgathatót, mert a harc életre-halálra megy s ha azok, ott kint, a végeken elestek, mi, az itthonmaradtak, nem fogjuk sokáig megőrizni, amit kényelemszeretetből, nemtörődömségből, vagy kapzsiságból megtartottunk magunknak, ahelyett, hogy az első csatásban verekedőket láttuk volna el belőle. Mert az ellenfélnek csak a harcos, körömszakadtáig verekedő front felmorzsolása nehéz ; ha ez megtörtént, a kényelmes, elpuhult «Hinterland» meghódítása már gyerekjáték.

Moravék Endre.

JOB B IGY.

Ülök magamban . . . alkony . . . ősz . . . a karmin

Befolyta már a szőlőlevelet.

Nehány magányos, csüggeteg, avarszín

Felhő bolyong a néma kert felett.

Az ablakon bejátszik a sugár még

És csikot ír a barna bútoron,

De tűnik már a szőnyegen az árnyék,

Míg ráterül az esti bús korom

Ülök magamban, roskatag, szobor tán,

A két szemem az esti csendbe néz.

Az évek és az élet álmos ormán

A hangulatom édes enyhe méz.

A mákony és a cukrok íze számon,

Az álom és az öröm ízei . . .

A tegnapot ki tartaná ma számon,

És a jövődön nincs mit festeni.

Jobb így, az esttel összefolytá szépen,

Mint a szigettel a komor vizek,

Vagy mint a hang egy távoli zenében,

Mit erre hoznak szárnyas égiek.

Jobb elmerülni a sötétbe lassan,

Lebegni benne, szállni súlytalan,

S hold körül, a messze nagy magasban

Kigyúlni, mint a fényben az arany.

Hódsághy Béla.